

Ik ben Arne, 26 jaar, gedreven leerkracht, sportief, reis- en spelletjesfanaat en draag een CI, dat is een korte voorstelling van mezelf. Van jongs af aan ben ik lid van VLOK-CI. Tijdens de laatste bijeenkomst van VLOK-CI geraakte ik even aan de praat met Riet en Gie en ze vroegen of ik even mijn ervaringen als jongvolwassene met een CI te vertellen.

Ik ben doof geboren en draag sinds mijn zes jaar een CI. Ik herinner me vooral de paarse t-shirts en de uitstappen die VLOK-CI organiseerde. Zo staan de uitstappen naar Bokrijk, Bobbejaanland, het kasteel van Horst, gaan schaatsen en een bezoek aan Planckendael in mijn geheugen gegrift. Dit waren uitstappen waar ikzelf plezier kon maken met lotgenoten en waar mijn ouders ervaringen uitwisselden met andere ouders van kinderen met een CI. Van deze uitstappen herinner ik me vooral, dat ik niet de enige jongen was met een CI. Als kind sta je daar allemaal niet zo bij stil en besef je niet dat je met een beperking leeft. Ik trok me uit de slag en had het op een gewone school best naar mijn zin.

Na het middelbaar studeerde ik master geschiedenis. Eerst aan de KULAK in Kortrijk, vervolgens aan de KU Leuven om dan uiteindelijk mijn studies af te sluiten met een lerarenopleiding. In die jaren verdwenen de uitstappen met VLOK-CI naar de achtergrond, ik ging niet meer mee. Hoe dit komt? Geen idee, misschien als puber (hoewel ik geen echte puber was) geen zin om mee te gaan, meer focus op mijn studies? Ik las wel regelmatig de nieuwsberichten van VLOK-CI.

Ik werk momenteel 4 jaar als leerkracht geschiedenis aan Sint-Paulus in Gent. Ik begon met lesgeven in coronatijd en het was dus best een grote uitdaging met die mondkmaskers. Maar mijn collega's ondervonden daarmee evengoed problemen en toonden veel begrip. Over mijn CI ben ik altijd heel open geweest tegenover collega's en leerlingen en dit heeft mij nooit tegengehouden om in het onderwijs te stappen. En wanneer leerlingen je na zo'n schooljaar zeggen 'meneer, chapeau dat je dit doet', geeft dat natuurlijk een goed gevoel. Opeens voelde ik mij een beetje een voorbeeld, ik geef les met een beperking en probeer zo aan leerlingen te tonen dat als je iets echt wil, alles mogelijk is.

De laatste jaren groeide een soort nieuwsgierigheid: "hoe zou het nu zijn met de andere kinderen/jongeren met een CI die ik vroeger leerde kennen en die ondertussen ook een eigen leven aan het opbouwen zijn?". Ik wist dat VLOK-CI een uitstap organiseerde naar Technopolis en schreef me in om weer die betrokkenheid te voelen. Enerzijds vond ik het jammer dat er geen leeftijdsgenoten waren, al had ik dit eigenlijk wel verwacht. Stiekem had ik daar wel op gehoopt. Anderzijds kon ik hier op de infostands leren

welke nieuwe technologieën er bestaan om mij nog beter te helpen. Eigenlijk zou ik daar veel meer gebruik van moeten maken. Af en toe gebruik ik een tool of hulpmiddel en merk ik daar wel de voordelen van. Daarnaast kon ik daar in Technopolis kort praten met jonge ouders die misschien met vragen zaten en hen gerust te stellen dat, ook al heb je een CI, er geen beperkingen zijn.